

mene književnosti potječu iz teškoća u razlikovanju dviju problematskih razina koje se neprestano ukrštavaju i prožimaju. Maja Bošković-Stulli pokazala je da je razumijevanje umjetničke funkcije folklornih tekstova moguće u prirodnom kontekstu njihovih autentičnih izvedbi i u našem kasnijem ukupnome književnom iskustvu koje nam isto tako prirodno omogućava da doživljujemo te tekstove kao umjetničke, kao ljepote za nas. Brojnim, posebno odabranim primjerima uz nastojala je autorica da nam omogućući takvo doživljavanje. U tome je odista i uspjela.

Tanja Perić-Polonijo

Napomena uredništva:

Drugi dio knjige pod naslovom *Pučka književnost* kojemu je autorica Divna Zečević, bit će prikazan u slijedećem broju *Narodne umjetnosti*.

Tekla Dömötör, János Honti — Leben und Werk, FF Communications No. 221, Helsinki 1978, 84 str.

János Honti, mađarski teoretičar folkloru i povezano s time zaokupljen podjednako i studijem germanistike, povijesti religije, antičke i srednjovjekovne književnosti i mitologije — preminuo rano i tragično u fašističkoj ratnoj tzv. radnoj službi, namijenjenoj »nepouzdanima« — našao je u Tekli Dömötör, dugogodišnjoj prijateljici i sudionici zajedničkoga intelektualnoga kruga, svoga ljudski prisnog i stručno verziranog biografa.

Ličnost veoma nadarenoga Hontija, koji je u 34 godine svoga života napisao niz studija, kojih aktualnost i modernost dolazi u ponečemu tek danas do izražaja, očitovala se već u njegovoj mladoj dobi, kada je kao maturant objavio u međunarodnoj seriji FFC katalog tipova mađarskih pripovijedaka.

Kasnije je proširio i izmijenio svoj način zanimanja za pripovijetke i pod dojmom djela Andréé Jollesa

Jednostavni oblici bavio se iz raznih aspekata osnovnom mišlju iskazanom u proznim žanrovima, te viđenjem svijeta izraženim u bajci, u njezinoj umjetničkoj formi (posebno u studiji **Svijet bajke**).

Hontijev život i znanstveno djelo bili su među sobom usko prepleteni i u takvu povezanom slijedu prikazani su u ovoj knjizi. Njegova predanost znanosti i u isti mah njegov humanizam evropskoga intelektualca u jednome mračnom vremenu iskazali su se u pismima iz danâ kada je Hontijev život već protjecao sav u znaku skore pogibije.

Hontijeve studije ostavile su traga u mađarskoj i u međunarodnoj folkloristici. O njihovoj svježini i današnjoj prisutnosti svjedoči, uz ostalo, i knjiga Hontijevih izabranih rasprava **Studies in Oral Epic Tradition**, 1975 (recenzirana u »Narodnoj umjetnosti«, 14, 1977, ize pera I. Lozice).

Maja Bošković-Stulli

B. N. Putilov, Metodologija sravnitel'no-istoričeskoga izučenija folkloru, Izdatel'stvo »Nauka«, Leningrad 1976, 244 str.

Komparatistički je pristup u suvremenoj folkloristici svojedobno izazvao pravu revoluciju i postigao izvanredne rezultate. Danas, kad je komparatistička znanstvena moda pomalo zasjenjena drugim, novijim modama, možemo trezvenije sagledati i njezine mane i njezine vrline.

B. N. Putilov, koji je i sam posvetio dobar dio vlastitoga znanstvenog rada problemima povijesti folkloru, postavio je sebi zadatak da razmotri probleme i metode komparativnog proučavanja folkloru. Središnji teorijski i metodološki problem koji je zanimao Putilova jest znanstvena bit, sadržaj, zadaća i metodologija historijsko tipološkog pristupa folkloru. Cijela je knjiga posvećena ulozi i mjestu historijsko komparativne metode u proučavanju povijesti folkloru. Istraživanja geneze, ranih oblika i razvoja fol-